

Minä ja Tipula – muisteluita Facebookissa Porin Tipulan seniorit-sivustolla

Alussa muutama talvimuisto:

Irja Myllyniemi

Muistelin juuri erästä koulumatkaa lähes 70 vuotta sitten. Yöllä oli tuiskannut valtavasti lunta. Minulla oli n. 300 m matkaa kotoa linja-autopysäkille umpihankea. Äiti keksi, että ottaisın isän isot huopikkaat, joilla sitten tallustelin pysäkin lähellä olevalle suulille ennen seitsemää. Sen suojassa vaihdoin sitten omiin jalkoihini astuessani linja-autoon.

Marja-Leena Lampola

Pidän aina tämän muiston mielessäni, kun puhutaan iästä ("vanhan" raja siirtyy yhä ylemmäs). Hiihtopäivinä sai pukeutua pitkiin housuihin. Niitä sanottiinkin hiihtohousuiksi. Jalan alla meni kuminauha. Katselin jollain alaluokalla luokan ikkunasta, kun lukioikäisiä tuli ulkoiluvaatteissa suksiensa kanssa kouluun ja ajattelin: "Housut eivät sovi vanhojen jalkaan". Kyse oli lukioikäisistä. Se oli 50-luvun loppupuolta.

Piita Schewelev

Voitin kerran hiihtokilpailut ja pääsin edustamaan Tipulaa oppikoulujen välisissä kisoissa. Muistaakseni kilpailut pidettiin Harjunpäässä (Olen unohtanut paikkojen nimet, muutin Porista parikymppisenä) Kun starttasin, suahdin kuin peto kaikkien ohi - kaaduın minuutin päästä mäessä pehmoseen lumeen, enkä päässyt ylös, vaikka kuinka yritin ja itkin...sitä tunnetta ei niin vain unohda!

Hyväntekeväisyyttä Tipulassa

Eeva Pihlajamäki-Smith

Olin Porin tyttölyseon oppilas 1966 – 75. Kahtena ensimmäisenä vuonna luokanvalvojanamme oli käsityönopeettaja Raija Fagerholm. Suomi oli vielä hyvin köyhä maa 1960-luvulla ja sosiaaliturva ei ollut läheskään sitä, mitä nykyään. Me vanhemmat varmasti muistamme, kun puhuttiin rajaseudun lapsista. Niinpä luokanvalvojamme ehdotti, että keräämme joulupaketin yhdelle tällaiselle perheelle. Sosiaalitoimen avustuksella saimme tietää Kuusamossa asuvasta 10-lapsisesta perheestä ja heille päätimme lähettää joululahjan. Kukin toi kotoaan, mitä liikenä ja osa meistä kävi Porin kaupoissa pyytämässä avustuksia. Minäkin onnistuin saamaan lastenvaatteita lastenpukimosta. Luokanvalvoja auttoi käytännön työssä, kuten lähettämässä ja jonkin ajan kuluttua saimmekin perheeltä kiitoskirjeen. Toinen iso projekti, jossa olin mukana, oli lastenvaatteiden lähettäminen Tansaniaan. Historian ja yhteiskuntaopin lehtorimme Rauni Rautavuori oli ollut kehitysyhteistyössä Tansaniassa ja hän ehdotti, että keräisimme lahjoituksen sikäläiseen sairaalaan. Ajatuksena oli, että äidit tulisivat synnyttämään sairaalaan, kun saisivat mukaansa muutamia lastenvaatteita. Keräykseen osallistuttiin kiitettävästi, tavaraa tuli paljon. Kuljetin kaikki lahjoitukset kotiini ja kävin läpi saadut tavarat. Osa vaatteista oli Tansaniaan sopimattomia, kuten lasten talvikenkiä. Ne vein Pelastusarmeijaan. Kaikki lähetettävät vaatteet pesin ja silitin äitini kanssa. En edes muista, kuinka monta

koneellista niitä oli, mutta paljon oli pestävää ja silitettävää. Seuraavaksi piti selvittää, miten ne voi lähettää ja mitä lähettäminen maksaisi. Postimaksut olivat huomattavasti pienemmät kuin nykyään, onneksi. Lähetin tavarat maapostina, mikä oli lentopostin vastakohta ja tässä tapauksessa matka taittuisi ainakin osin meritse. Merimatkan vuoksi oli mahdollista, että laatikot kastuisivat, joten ne piti suojata muovilla. Siispä ostamaan muovia. Tavaraa tuli seitsemän suurta pahvilaatikollista, joista jokainen piti vuorata vedenpitävästi. Lisäksi pakkasin kaikki muovikasseihin ennen laatikkoon laittamista. Koulussa järjestettiin vielä keräys postimaksua varten. Aika tarkkaan rahat kuluivat, 17 penniä jäi ylimääräistä ja ne laitoin Pelastusarmeijan joulupataan.

Aikaa taisi kulua muutama kuukausi, kun saimme Tansaniasta kiitoskortin. Tavarat menivät perille!

Pari muistoa liikuntatunneilta:

Satu Boelius

70- luvun puolivälissä liikan ope Moisku (ihana ihminen) lähetti meitä käveleen Katikuruun kun oikein ruinasimme. Sitten yks kävi autolla laskemassa postiloorat ja muut istui Hietasalon baarissa. Ainakin minun lähiporukkani 😊

Tintti-Maija Vuorijärvi

Helvi pisti joskus meidät kävelemään poliisilaitokselle ja laskemaan ikkunat. Joku osti lähikioskilta poliisilaitospostikortin ja laskimme siitä ikkunat Karhu-baarissa. Anteeks Helvi epärehellisyytemme.

Kouluajan käsitöitä

Airi Nummelin

Tehtiin minihameet villakankaasta. Piti hankkia kirkkaan vihreää. Sama ope vaati, että vanttuut tehdään lohien punaisesta villalangasta. Turkoosia piti puolestaan olla kangas, josta tehtiin taskullinen essu ja hilkka. Käytän niitä vieläkin mökillä!

Tuija Pontela

Minä tein vihreän esiliinan ja hilkan. Reunaan virkattiin pitsi pumpulilangasta. Minulla on se esiliina vieläkin jossain.

Muistan myös sen villakankaisen kapean hameen. En käyttänyt sitä koskaan. Se oli niin vanhanaikainen ja sopimaton. Opettaja taisi elää aivan eri todellisuudessa kuin sen ajan murkkuikäiset.

Mitään neuletyötä en muista Tipulan ajoilta.

Murkuista vielä sen verran, että kerran kuvisope tuli luokkaan ja sanoi, että mikä muistotilaisuus täällä on meneillään. Olimme kaikki pukeutuneet mustiin, muotiväri.

Marja-Liisa Kangas

Joulujuhlakokemuksia ensimmäisiltä Tipula-vuosilta kirje serkulle:

"Porissa 25.12.52. Rakkahin serkku! Täällä on oikea joulukuukausi. Lunta tulla tupruttaa hiljalleen ja maassa sitä on jo yli polven. Kaunis kuusi seisoo nurkassa koristettuna ja kynttilät palavat. Ikkunassa loistaa suuri joulutähti, jonka sisällä on sähkölamppu.

Oliko hauska joulujuhla koulussa? Minulla oli! Siellä laulettiin ja leikittiin piirileikkiä. Tänä vuonna oli koulussa näytelmä, joka oli kokonaan koulun opettajien käsialaa. Piirustuksen opettaja Kaarina Alava oli kirjoittanut satunäytelmän ”Ullan uni”, säveltäjä Väinö Haapalainen oli säveltänyt musiikin siihen ja koulumme rehtori Irja Kärkkäinen oli sommitellut tanssit ja yleensä puvut ja muut. Saimme jokainen yhden piparkakun ja se maistui hyvälle. Kyllä oli hauska juhla (se kestitin 3:sta 7:ään)."

Sirkka Backman

Muistoja kouluajalta

Muistaakseni meidän kotitalousopettajanamme oli Aili Sakki. Kerran aiheena oli lihapyörykät. Hän sai minut hämmästyämään, kun opasti: Tehkää ne pieniks’, pyöreiks’ kuutioiks’.

Kerran taas harmikseni aiheutin luokalle jälki-istunnon. Turun kultasepistä pyydettiin minua kertomaan luokkatovereilleni, että meidän luokkasormuksemme ovat valmistuneet ja voimme noutaa ne. Kerroin tämän tunnin alussa ennen opettajan saapumista ja kaikki riemastuivat. Opettaja saapui ja nuhteli, ettei sellaista melua saanut pitää. Eikä mitään selityksiä!

Kaija Kess

POIKIA TIPULAAN!

Aloitin oppikoulun Porin tyttölyseossa ja pääsin ylioppilaaksi Kuninkaanhaan lukiosta. Kahdeksaan vuoteen sisältyi paljon muutoksia, yhtenä suurimpana oli poikien tulo Tipulaan.

Porin tyttölyseon henkeä 1970-luvulla kuvaa Irja Kärkkäisen mieleenpainunut opetus sisäliikuntatunnilta: ”Tytöt, tytöt, muistakaa lopettaa ennen kuin tulee hiki!” Meitä tipulalaisia kasvatettiin hienoiksi naisiksi, mutta myös itsenäisiksi ja omaan osaamiseen luottaviksi naisiksi, unohtamatta perheenemännän talous- ja ompelutaitoja. No – elämä näytti, miten kukakin pärjäsi saamallaan eväillä. Tyttölyseo kyllä teki parhaansa antaakseen tarvittavat eväät.

Tipulan harmoniaa sekoitti poikien tulo 1970- luvulla. Heitä tuli ensin vain muutama. Omalle luokalleni poikia ei tullut, onneksi! Meidän luokkamme tyttöjen linnoitus säilyi valloittamattomana. Elimme viivytystaistelun aikaa. Moni opettaja tuntui poikien tullessa korostavan meille Tipulan historiaa, perinteitä ja saavutuksia, jotta emme niitä taatusti unohtaisi. Tipulaan tulleet pojat saivat olla omana porukkanaan. Heitä ei kiusattu, koska sellainen olisi ollut Tipulassa ennenkuulumatonta. He saivat olla ja käydä koulua omassa rauhassaan.

Muistelut koonnut Tuija Pontela